

deklico. Umrlo je najlepše, najslajše. Vse življenje bo le večno hrepenenje po čarobnem majniku. Še pojo zunaj ptice, še se odeva narava v cvetno krilo, a na njegovo oko je padla črna mrena . . .

Tako se mori Angelik, ko se mu približa z li-sičjim obrazom Nino. Izroči gospodarju pisemce. Od Martine. Kakor da ga je dvignil električni tok, vstane Angelik — s tresočo roko odpre. Z žejno dušo bere zagotovilo, da je bila Martina prisiljena govoriti, kakor je govorila, da ga ljubi, da se ji toži po njem, da naj pride ljubljeni h koncertu, ona pride s hišno, mati ne izve . . . Ljubi ga . . .

Prijelo ga je, da bi letel k dragi. Pa pikro čuvstvo se je oglasilo in mu dejalo: Kako se je

smejala takrat . . . Bodi mož! Ne bodi! Ni vere v njej! Prebôli, ogibaj se kače! Loti se gospodarstva, razveseli mater! . . . Ves teden si je zadrževal, da ne pojde. A ko je prišla nedelja, je pelo srce le o Martini in noga je hitela sama . . . Zdaj, v njeni sladki bližini pa je pozabljeno vse. Prelivajo se zvoki godbe, mehki otrovni zvoki za hrepeneča srca. Zahoče se mu, da izlije svoja čuvstva, da sliši pri-sege ljubezni. K mizici za oleandri pelje Martino. Sladko mu govori prelestna in ga omamlja. Preliva se godba, promenira mladina, Martina govori po materinem naročilu in vnema Angelika na pot, s katere se še ni vrnil nobeden Kamenskih.

(Dalje.)

Računimo, ugibljemo . . .

Zložil Ant. Medved.

Računimo, ugibljemo,
da znižali bi sreče kup.
Zdaj v nadejnih se ziblremo,
zdaj se pogrezamo v obup.

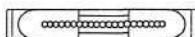
Cel grad sezida priden sen
iz nameravanih dejanj.
Podrobno je račun zložen,
razum pritisne pečat nanj.

A ko posije dneva žar
in k delu sili nas razum,
spomin stoterih zlih prevar
zatore volji ves pogum.

Za nami svet hudoželeč,
pred nami trnjev plot ovir,
nad nami Damoklejev meč,
v nas samih bojazljiv nemir.

Ugibati pričnemo spet,
da bi razdrli trnjev plot . . .
Ha, ko bi ga — to trnje svet
koj bi nastlal nazaj na pot

in zraven nas oštel celo,
da smo predrzni, brez vesti,
in zadnje hujše bi bilo
od prvega . . . Razum molči.

V vedrem jutru.

Zložil Vek. Remec.

Vitki bori, temni bori
se priklanjajo
v vedrem jutru zlati zori,
ki po gozdu gre.

Jaz se pa mladosti klanjam,
vriskam ji v pozdrav,
jaz se klanjam njenim sanjam
in skozi jutro grem.

Kaj mi more žalost grenka,
črnih misli roj,
dokler v jutru se mladenka
mi smehlja — mladost . . .

